

Een emmer vol verwachtingen

Vorige keer stopte het verhaal met Fred die een groot gat in de zijkant van een emmer sneed, om er nadien een plastic kijkvenster in te plaatsen.

Zij aan zij keken ze naar het water, met de emmer in de hand. Zou Skubba nu kunnen duiken en onder water zien?

Met het water tot aan de schouder deed hij de emmer over zijn hoofd. Terwijl hij door het venster keek, legde Fred uit hoe hij de emmer moest gebruiken. "Hou de emmer recht, want anders ontsnapt de lucht en komt er water in".

Langzaam zakten Skubba en de emmer naar beneden. Het water kwam al aan de onderste rand van het venster. Een gevoel van blijdschap en nieuwsgierigheid naar wat hij zou zien borrelde op. Dit gevoel verdween op het moment dat de emmer halsstarrig weigerde verder te zakken. Alhoewel hij bijna met zijn volle gewicht aan de emmer hing, kreeg hij hem niet verder onder. En zo lang het venster niet onder water kwam, zou hij niets zien.

"Duiken!", riep Fred hem toe. "Duiken!". Maar hoe hard hij ook zijn best deed, de

emmer wilde niet onder. Ten einde raad besloot hij er volledig aan te hangen. Daarbij trok hij de emmer schuin. Met een droog 'klokgeluid' verliet de luchtbel de emmer en stroomde er water binnen. De holte van de emmer vulde zich onmiddellijk en door het gewicht zonk hij met Skubba naar de bodem. Luttel tellen later dook Skubba weer op. "Ik zie niets! Die emmer werkt niet", klaagde hij tegen Fred. "Ik krijg ze niet onder water als ik er aan hang. Met die boterhamendoos zag ik ten minste IETS". "Je weegt niet zwaar genoeg. Je moet meer wegen, wil je de emmer onder water krijgen. Weet je nog hoe veel kracht je moest gebruiken om je glas onder te duwen? Wel, voor die emmer hebben we nog meer kracht nodig".

Nog voor Skubba kon reageren, verdween Fred uit zicht. Hij wist niet dat Fred op zoek was gegaan naar alles wat hij kon dragen en toch zwaar was: een grote steen, een

stuk metalen buis en zelfs een heus stuk treinrail. Hij laadde alles, samen met een beetje gereedschap en een rol koord in een kruiwagen en keerde terug naar het water. Daar was Skubba nog altijd aan het proberen de emmer onder te dompelen. Alleen met er op te gaan zitten, slaagde hij hierin. Maar dan kon hij niets zien.

"Geef de emmer maar", riep Fred hem toe. Toen hij het ding kreeg, maakte hij drie gaten in de onderkant. In feite de bovenkant, want hij hield de emmer ondersteboven. Door die gaten stak hij koord waaraan het extra gewicht bengelde. Dit alles sleurde hij naar de kant en wierp het in het water. "OK!", riep Fred.

"OK?", antwoordde Skubba, terwijl hij vol verwachting naar de dobberende emmer keek. ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE

CARTOON: PETER BOSTEELS